

foto Ton Hendriks

Nico Blok (16)

Doorbijter

'Schijtdun was ik bij de geboorte, dat ben ik nog.' Nico Blok is zestien jaar, één meter 73 lang en weegt veertig kilo. Vervelend? 'Als de wind me maar niet wegveegt.' Nico lijdt aan een onbekende aangeboren spierziekte. Hij stroopt zijn mouw op, een fors litteken kruipt over zijn arm: het resultaat van een biopsie, die overigens geen uitsluitsel bood. Foto's uit het babyboek tonen een mager lijfje met verrassend welgedane wangen: 'Churchill', grapt de kraamverzorgsters. Dwarse babybeentjes steken opstandig in de hoogte; zijn vuistjes gebald, als verbergen ze een bijzondere schat die ze zich onder geen beding laten ontfutselen. Pas na jaren weekten de vinger-tjes los uit hun ijzeren greep en kon Nico zijn hoofdje optillen. Hij zal nooit kunnen lopen, verzekerden artsen de ouders op hun rondgang langs specialisten. Zijn moeder - onderwijzeres - liet het er niet bij zitten. Fysiotherapie, speciaal speelgoed en andere hulpmiddelen moesten haar baby verlokken op eigen benen te gaan staan. Als een pasgeboren veulen zakte hij vaak door zijn pootjes. Hoe wanhopig ze soms ook was, zijn moeder gaf nooit op. De familie betrok een benedenwoning, Ally Blok sloot zich aan bij de vereniging van spierziekten en stopte met werken. De taxi bracht de tweejarige Nico naar een speciale peuterschool; hij begreep veel, maar zweeg in alle talen en verloorde zich niet. Verandering van omgeving deed wonderen; tijdens zomervakanties - kinderstoel boven op de imperiaal - kwamen de eerste woordjes. Vier was hij toen, later volgden de eerste stapjes.

In Nico's kamer staan tientallen bokalen te blinken; allemaal gewonnen met tafeltennis. Hoewel hij gymnastiek op school overslaat, geen extreme lichamelijke inspanningen kan leveren, de befaamde Cooper-test ('twaalf minuten hardlopen, dan ben ik dóóóóóóó') niet doorstaat en de trappen trager dan anderen bestijgt, zijn zijn polsen en armen sterk en is het voetenwerk voldoende. Hij traint gemiddeld zeven uur in de week bij een

'gewone' tafeltennisclub. Onlangs werd hij lid van de Nederlandse Bond voor Aangepast Sporten. 'Ik speel goed voor een gehandicapte.' Zijn kansen op deelname aan de Paralympics en EK en WK voor gehandicapten acht hij groot.

Vaantjes aan de muur naast de kast met bekers getuigen van geslaagde schaaktoernooien. Schaken bij *Het Kromme Paard* doet hij tweeënhalve uur in de week. Overdag bezoekt hij het gymnasium in Zeist, een 'gewone' middelbare school. Tot zijn zevende ging hij naar de Mytyschool. Hij keek er zijn ogen uit: er waren kinderen zoals hij, maar ook kinderen zonder benen. 'Op een 'gewone' school lijken kinderen veel meer op elkaar', vindt hij. Zijn ouders zeiden het speciaal onderwijs op een gegeven moment vaarwel. 'Daar kun je altijd nog terecht', meenden ze. 'Je wordt er niet weerbaar en het hoogst haalbare is de havo.' Zijn moeder bracht hem vervolgens op de tandem naar de basisschool in hun woonplaats Bunnik. Als hij zijn schooltas vergeten was - vroeger op de Mytyschool werd overal over gewaakt - peddelde ze welgemoed met lege tandem weer terug naar school, tot hilariteit van de bouwvakkers. 'Hij gepest, ik gepest', grapt zijn moeder desgevraagd.

Op begrip kon hij altijd rekenen. Ook nu, op het gymnasium weet hij zich verzekerd van steun van klasgenoten. Soms zijn ze hem zelfs een beetje te bezorgd. 'Red je het wel?', vragen ze dan, als hij van het ene lokaal naar het andere moet.

Sinds kort is hij gemotoriseerd, heeft zijn eigen speciale scooter: drie wielen en in de buik een boekenluik. Voorheen reed de taxi hem naar school. 'Dat sloot natuurlijk nooit precies aan. Dan stond ik moederziel alleen op het plein te wachten tot de school openging.' De scooter was er niet als bij toverslag. Het GAK verwees naar de gemeente en de gemeente naar het GAK. Vele telefoontjes en zelfs een hoorzitting moesten er aan te pas komen voor het zover was. De scooter verschaft status en vrijheid; hij kan nu naar school wanneer hij wil en ook vrienden bezoeken. Met min of meer kleine aanpassingen op

school en thuis redt Nico het uitstekend. Op school heeft hij dezelfde speciale bureaustoel als thuis; hij beweegt zich via de lift van boven naar beneden door het schoolgebouw, de stoel reist met hem mee. Als hij thuis komt, is hij wel doodmoe en moet even gestrekt liggen om scheefgroei van zijn rug te voorkomen. Hij merkt wel: ik word steeds sterker.

Nico werd onlangs lid van JOPLA, een platform van jongeren met een handicap. Zelf heeft hij er niet zoveel last van, maar hij weet zijn lotgenoten gediscrimineerd. Banen die hun onthouden worden, hij vindt het 'bijna Hitleriaans'. Buiten school wordt hij - die enkele keer dat hij in een rolstoel zit - ook wel eens vreemd aangekeken. Verontwaardigd: 'Ze denken dat wij minder waard zijn.' Allen boven de acht jaar zijn gewaarschuwd! 'Een keer kijken is: vals terugkijken, twee keer kijken is: middelvinger omhoog, drie keer kijken is tong uitsteken, de vierde keer is: een lange neus.'

Nico pendelt tussen de werelden van 'gewone' mensen en gehandicapten. Hij wil later vrijwilligerswerk doen voor gehandicapten en economie studeren. Een goede baan is belangrijk. 'Als gehandicapte moet je niet op een houtje bijten. Je moet een beroep hebben.'

...

Ellen de Vries is freelance journalist.

JOPLA is een platform van lichamelijk gehandicapte jongeren tussen de twaalf en dertig jaar. De organisatie komt op voor de belangen van deze groep, streeft ernaar dat jongeren met een lichamelijke handicap of chronische ziekte een gelijkwaardige positie hebben in de maatschappij. Ze maken zich sterk op het terrein van arbeid, onderwijs, toegankelijkheid, voorzieningen, discriminatie, vormings- en ontmoetingsbijeenkomsten. Telefoon: 030 2970033.